

LBRIS

We know
books

MICHAEL CONNELLY

**DOUĂ FELURI
DE ADEVĂR**

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

1

Bosch era în celula 3 din fosta închisoare din San Fernando și cerceta dosare aflate în cutiile privind cazul Esme Tavares, moment în care pe telefon i-a apărut un mesaj de la Bella Lourdes, care se găsea în biroul detectivilor.

DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE LOS ANGELES și
PROCURORUL DISTRICTUAL se îndreaptă spre tine.
Trevino le-a spus unde te pot găsi.

Bosch stătea în acel loc aproape la fiecare început de săptămână: la biroul lui improvizat, mai precis, o ușă din lemn pe care o împrumutase de la depozitul celor de la Domeniul Public, pe care o așezase peste două mormane alcătuite din cutii pline cu dosare. După ce i-a transmis lui Lourdes un mesaj de mulțumire, a deschis aplicația memo de pe telefon și a pornit înregistrarea vocală. A așezat telefonul cu fața în jos pe biroul improvizat și l-a acoperit parțial cu un dosar din cutia care purta eticheta Tavares. Asta era ca să-și asigure spatele, pentru orice eventualitate. Nu avea habar de ce oamenii de la Biroul Procurorului Districtual și de la departamentul de poliție voiau să îl vadă la primele ore ale zilei de luni. Nu primise

niciun apel care să îl avertizeze în legătură cu o asemenea vizită, deși, cu toată sinceritatea, rețeaua telefonului mobil, mai ales între barele de oțel ale celulei, era aproape inexistentă. Cu toate acestea, știa că vizita-surpriză era deseori o mișcare tactică. După pensionarea forțată din urmă cu trei ani, relațiile lui Bosch cu departamentul de poliție fuseseră cel mult încordate, iar avocatul lui îl sfătuiseră insistent să se protejeze, documentându-și toate interacțiunile cu acel departament.

Cât i-a așteptat, a revenit la dosarul pe care tocmai îl deschisese. A citit declarațiile luate în cursul săptămânilor de după dispariția lui Tavares. Le mai citise, dar era încredințat că dosarele conțineau deseori secretul care putea contribui la rezolvarea cazului. Acel amănunt esențial se afla acolo, asta dacă reușea să-l descopere. O discrepantă logică, un indiciu ascuns, o declarație contradictorie, o însemnare scrisă de mână de un investigator pe marginea unui raport – toate acestea îl ajutaseră pe Bosch să descâlcească multe cazuri, în cursul unei cariere de peste patru decenii.

În cazul Tavares existau trei cutii cu dosare. Oficial, era vorba de un caz de dispariție a unei persoane, însă dosarele acumulate în cincisprezece ani se înălțau la aproape un metru, iar asta deoarece cazul fusese clasat, pentru că până atunci nu se descoperise cadavrul.

Când ajunsese la Departamentul de Poliție San Fernando, Bosch se oferise să își folosească aptitudinile pentru a examina dosarele de cazuri nesoluționate și îl întrebase pe șeful său de unde să pornească. Acesta, care lucra în departament de douăzeci și cinci de ani, i-a sugerat să înceapă cu Esmeralda Tavares. Era cazul care îl chinase zi și noapte pe Valdes pe vremea când era anchetator, însă, ca șef al poliției locale, nu putuse să îi acorde suficient timp.

În cei doi ani cât lucrase în San Fernando cu jumătate de normă, Bosch redeschisese câteva cazuri și închisese aproape douăsprezece – între acestea numărându-se violuri în grup și crime. Cu toate acestea, revenea la Esme Tavares ori de câte ori avea ceva timp liber, pentru a

scotoci prin cutiile cu dosare. În același timp, începuse să îl bântuie și pe el. O mamă tânără care dispăruse fără urmă, lăsând un bebeluș adormit în pătuț. Acest caz putea fi clasificat drept unul de dispariție, însă Bosch nu trebuia să citească atent nici măcar dosarele din prima cutie ca să afle ceea ce bănuiau deja șeful de poliție și ceilalți anchetatori. Cel mai probabil era vorba de un act criminal. Esme Tavares nu doar dispăruse. Murise.

Bosch a auzit zăngănitul unei uși metalice laterale deschizându-se, după care au urmat sunete de pași pe podeaua din beton, aflată în fața celor trei celule destinate grupurilor. A ridicat ochii și, printre barele de fier, a rămas surprins când a văzut pe cine avea în față.

– Bună, Harry.

Era fosta lui parteneră, Lucia Soto, însoțită de doi bărbați purtând costume, pe care el nu i-a recunoscut. Faptul că Soto nu îl înștiințase de acea vizită l-a făcut să intre în alertă. Atât de la sediul Departamentului de Poliție Los Angeles, cât și de la cel al procurorului districtual, deplasarea până aici dura doar patruzeci de minute. Asta i-ar fi oferit timp din belșug Luciei ca să-i transmită un mesaj text, în care i se spună: „Harry, venim spre tine“. Însă nu se întâmplase așa ceva, de aceea, el a presupus că bărbații pe care nu îi cunoștea o luaseră pe Soto pe nepregătite.

– Lucia, de când nu ne-am văzut... a spus Bosch. Ce mai faci, partenera mea?

Era clar că niciunul dintre cei trei nu avea chef să pătrundă în celula lui Bosch, cu toate că aceasta fusese renovată, pentru a sluji altui scop. S-a ridicat, înșfăcându-și cu pricepere telefonul de sub maldărul de dosare de pe masa improvizată și trecându-l într-un buzunar al cămășii, cu ecranul spre corp. Apoi s-a apropiat de gratii și a trecut mâinile printre ele. Deși discutase cu Soto telefonic destul de rar, dar și prin mesaje în ultimii doi ani, Bosch nu o revăzuse. Înfațișarea ei nu se schimbaseră. Pierduse în greutate și părea slăbită și ostentă, însă ochii ei negri l-au făcut să se simtă îngrijorat. În loc să-i scuture mâna, ea a preferat să i-o strângă. Strânsoarea mâinii ei

a fost puternică, iar el a interpretat asta drept un mesaj. Așadar, trebuia să fie precaut.

Lui Bosch i-a fost ușor să își dea seama cine era persoana mai importantă dintre cei doi bărbați. Amândoi aveau puțin peste treizeci de ani și purtau costume care, cel mai probabil, proveneau de la magazinul de fițe Men's Warehouse. Însă haina unuia dintre ei evidenția o oarecare uzură pe interior, în partea stângă. Asta însemna, și-a dat seama Bosch, că bărbatul purta un pistol pe sub haină, iar marginile rigide ale armei rodeau țesătura. În mai puțin de șase luni, acel costum va fi bun de aruncat la gunoi.

– Bob Tapscott, s-a prezentat bărbatul. Acum, eu sunt partenerul lui Lucky Lucy.

Tapscott era afro-american, Bosch întrebându-se dacă era rudă cu Horace Tapscott, regretatul muzician din Los Angeles, care avusese un rol vital în conservarea identității comunității interpretilor de jazz.

– Eu sunt Alex Kennedy, adjunctul procurorului districtual, s-a prezentat cel de-al doilea bărbat. Am dori să discutăm cu dumneavoastră, dacă ne acordați câteva minute.

– A, bineînțeles, a spus Bosch. Pofțiți în biroul meu.

A făcut un semn cu mâna spre interiorul fostei celule, care acum era dotată cu rafturi din oțel, pe care se aflau dosare de cazuri. În celulă mai exista și o bancă simplă, reminiscență a existenței anterioare a aceluia spațiu care slujise la găzduirea arestaților beți. Bosch aliniase pe acea bancă dosarele pe care dorea să le analizeze. S-a apucat să le stivuiască pentru a le oferi vizitatorilor suficient loc să se așeze, cu toate că era convins că ei nu vor face asta.

– De fapt, am discutat cu căpitanul Trevino, care ne-a spus că putem folosi sala de analiză a situațiilor din agenția detectivilor, a spus Tapscott. Ne vom simți mai comod acolo. Vă deranjează?

– Dacă pe căpitan nu-l deranjează, nici pe mine nu mă deranjează, a răspuns Bosch. În orice caz, despre ce e vorba?

– Preston Borders, a spus Soto.

Bosch tocmai se îndrepta spre ușa deschisă a celulei. Rostirea aceluia nume l-a făcut să își încetinească pașii.

– Să așteptăm până ajungem în sala de analiză a situațiilor, s-a grăbit Kennedy să precizeze. Apoi vom discuta.

Soto i-a aruncat lui Bosch o privire care părea să îi transmită mesajul că, în situația de față, ea era la mâna procurorului districtual. Bosch a ridicat lacătul și cheile de pe birou, a ieșit din celulă, apoi a tras ușa metalică pe șină, închizând-o cu un zăngănit răsunător. Cheia de la ușa celulei dispăruse de multă vreme, de aceea, Bosch a petrecut un lanț de bicicletă în jurul gratiilor și a încuiat lacătul.

Au ieșit din fosta închisoare și au mers prin curtea, înșesată de echipamente, a celor de la Lucrări Publice, ajungând în First Street. Cât au așteptat ca traficul să se mai domolească, cu un gest degajat, Bosch și-a scos telefonul din buzunar și a verificat dacă avea mesaje noi. Nu primise nimic de la Soto și nici de la altcineva înainte de sosirea celor doi bărbați. A lăsat telefonul să funcționeze ca și până atunci, apoi l-a vârat înapoi în buzunar.

Soto a deschis discuția, dar nu despre cazul care o adusese la San Fernando.

– Harry, acela chiar e biroul tău? l-a întrebat ea. Cum să zic, te-au trimis într-o celulă de închisoare?

– Exact, a spus Bosch. Acolo erau ținute bețivii, și, câteodată, dimineața, când deschid ușa, am impresia că încă simt duhoarea vărsăturilor petrecute de-a lungul anilor. Presupun că locul acela e băntuit. Însă acolo sunt păstrate dosarele nerezolvate, așa că acela e locul în care îmi fac treaba. În celelalte două celule sunt ținute cutiile cu probe, astfel că am acces nestingherit peste tot. Și, de regulă, nu apare nimeni care să mă tulbure.

A spus asta sperând că sugestia conținută de ultimele cuvinte va suna limpede în urechile vizitatorilor lui.

– Deci nu au o închisoare? l-a întrebat Soto. Trebuie să aducă arestații până la Van Nuys?

Bosch a arătat cu degetul spre secția de poliție de peste drum, către care mergeau.

– Doar femeile sunt duse la Van Nuys, a spus Bosch. Aici avem o închisoare pentru bărbați. În secție. Celule de o persoană, foarte moderne. Am dormit și eu acolo în câteva rânduri. E mult mai bine decât la clădirea administrativă a poliției, unde toată lumea sforăie.

Soto i-a aruncat o privire prin care ar fi vrut să-i spună că el se schimbase mult dacă era dispus să doarmă într-o celulă. Bosch i-a făcut cu ochiul.

– Sunt în stare să lucrez oriunde, a spus el. Și pot dormi oriunde.

După ce traficul s-a eliberat, au traversat strada și au intrat în secția de poliție, ajungând în holul principal. Ușa de la biroul detectivilor era în dreapta lor. Bosch a deblocat-o cu cartela electronică și a ținut-o deschisă cât ceilalți au intrat.

Sala nu era mai spațioasă decât un garaj pentru o singură mașină. În mijlocul ei se aflau trei stații de lucru, așezate una lângă alta, într-un singur modul. Aparțineau celor trei detectivi cu normă întreagă ai secției de poliție: Danny Sisto, unui polițist promovat recent la gradul de detectiv, pe nume Oscar Luzon, și Bellei Lourdes, care revenise de două luni după un concediu medical îndelungat ca urmare a unor răni căpătate în cursul unei misiuni. De-a lungul pereților erau dulapuri cu dosare, încărcătoare pentru aparatele de radiorecepție, o masă cu o cafetieră și cu toate ustensilele necesare, iar o imprimantă se afla sub câteva aviziere înțesate de programări și anunțuri departamentale. Tot acolo erau prinse afișe cu Persoane Căutate și Persoane Disparute, inclusiv fotografii cu Esme Tavares, care fuseseră difuzate de-a lungul unei perioade de cincisprezece ani.

Sus, pe un perete, era un afiș prezentând rațele emblematic lansate de studiourile Walt Disney: Huey, Dewey și Louie, care erau poreclele cu care se mândreau cei trei detectivi care lucrau la acele computere. Biroul căpitanului Trevino se afla în dreapta, iar camera de analiză a situațiilor, în stânga. O a treia încăpere era subînchiriată

Biroului Medicului Legist și folosită de doi legiști, care se ocupau de toate cazurile din San Fernando Valley și din alte localități din nord.

Cei trei detectivi erau acolo, fiecare la locul său de muncă. Recent, ei rezolvaseră un caz important de furturi de mașini, în care fusese implicată o rețea din afara orașului, iar un avocat al unuia dintre suspecți se referise la ei drept Huey, Dewey și Louie. Așa se face că cei trei adoptaseră poreclele și se simțeau onorați.

Bosch a văzut-o pe Lourdes uitându-se peste peretele despărțitor al partiției sale. A dat din cap în semn de mulțumire pentru acel gest de recunoaștere. În același timp, era și un semn că totul era în regulă.

Bosch i-a condus pe vizitatori în sala de analiză. Era o încăpere izolată fonic, având pe pereți table de scris și monitoare cu ecranul plat. În mijloc se găsea o masă de ședințe cu opt scaune în jurul ei. Încăperea fusese gândită pentru a deveni centrul de comandă în cazul unor investigații criminale majore, al unor operațiuni de intervenție și pentru coordonarea acțiunilor în situații de urgențe publice, precum cutremure sau manifestații turbulente. Adevărul era că asemenea incidente apăreau rareori, astfel că încăperea era folosită, în principal, ca sală de mese, întrucât masa mare și scaunele confortabile erau perfecte pentru a mânca în grup. În aer predomină mirosul specific de mâncare mexicană. Proprietarul de la Magaly Tamales, de pe Maclay Avenue, specializată în tamale¹, obișnuia să ofere gratuit mâncare pentru polițiști, care o devorau de obicei în sala de analize.

– Luați loc, i-a invitat Bosch.

Tapscott și Soto s-au așezat de o parte a mesei, în vreme ce Kennedy a ocolit-o și s-a așezat față în față cu ei. Bosch a ocupat un scaun de la capătul mesei, astfel încât să poată avea o privire de ansamblu asupra celor trei vizitatori.

– Bine, despre ce e vorba? a întrebat el.

¹Tamale – plăcintă cu carne de vită, specialitate mexicană.

– Ei bine, să ne prezentăm cum se cuvine, a spus Kennedy. Sunt sigur că o cunoașteți pe detectivul Soto, pentru că ați lucrat împreună la serviciul de cazuri nesoluționate. Iar acum îl cunoașteți pe detectivul Tapscott. Ei au lucrat alături de mine la analizarea unui caz de omor de care v-ați ocupat în urmă cu aproape treizeci de ani.

– Preston Borders, a spus Bosch. Cum o mai duce Preston? Ultima oară când m-am interesat de el, era tot pe lista condamnaților la moarte neexecutați.

– Tot acolo e.

– Și atunci, de ce vă ocupați de cazul lui?

Kennedy își trăsese scaunul mai aproape de masă și își ținea mâinile împreunate, cu coatele sprijinite de masă. Bătea darabana cu degetele mâinii stângi, semn că se gândea ce să răspundă la întrebarea lui Bosch, cu toate că era limpede că tot ce ținea de acea vizită-surpriză fusese repetat cu minuțiozitate.

– Lucrez la Serviciul de Verificare a Integrității Condamnărilor, a spus Kennedy. Sunt sigur că ați auzit de el. I-am folosit pe detectivii Tapscott și Soto în unele dintre cazurile de care m-am ocupat, datorită priceperii lor în analizarea cazurilor nesoluționate.

Bosch știa că acel serviciu era nou și că fusese înființat după ce el se retrăsese din poliție. Înființarea lui reprezenta îndeplinirea unei promisiuni făcute de cineva în cursul unei înfierbântate campanii electorale, în cadrul căreia ideea de a controla poliția fusese un subiect disputat cu strășnicie. Nou alesul procuror districtual – Tako Kobayashi – promisese că va crea un serviciu care să reacționeze la numărul crescând de cazuri în care noile tehnologii medico-legale și de investigație duseseră la sute de achitări ale unor oameni întemnițați în întreaga țară. Nu numai că noile tehnologii se aflau în frunte, ci vechile metode, socotite cândva inatacabile în privința probelor, erau discreditate, lucru care deschidea larg porțile închisorilor pentru cei care erau nevinovați.

Imediat ce Kennedy a menționat funcția pe care o avea, Bosch a pus lucrurile cap la cap, dându-și seama ce se întâmpla. Borders,

omul despre care se credea că ucisese trei femei și fusese condamnat doar pentru o crimă, făcea un ultim efort disperat să fie eliberat, asta după ce petrecuse aproape treizeci de ani pe lista celor care urmau să fie executați.

– Cred că glumiți, am dreptate? a spus Bosch. Borders? Chiar așa? Analizați, pe bune, acest caz?

Și-a mutat ochii de la Kennedy la Soto, fosta lui parteneră.

S-a simțit trădat cu desăvârșire.

– Lucia, cum stă treaba? a întrebat el.

– Harry, i-a răspuns ea. Fă bine și ascultă.

2

Bosch avea senzația că pereții sălii de analize îl strivesc. În mintea lui, dar și în realitate, el îl trimisese pe Borders pentru vecie la închisoare și la moarte. Nu era ca și cum se aștepta ca ucigașul sexual sadic să primească injecția letală așa de curând, însă înscrierea pe lista celor condamnați la moarte oferea un iad aparte, unul care era mai nemilos decât orice sentință care îl excludea pe un om din viața reală, în general. Izolarea aceasta era ceea ce merita Borders. Ajunsesse în închisoarea San Quentin când avea doar douăzeci și șase de ani. După Bosch, asta însemna că Borders avea de îndurat cel puțin încă cincizeci de ani de izolare. Mai puțin, dacă omul avea noroc. În California, mureau mai mulți deținuți prin sinucidere, din cauza izolării, decât în urma injecției letale.

– Nu e chiar atât de simplu precum vă închipuiți, a spus Kennedy.

– Zău? a făcut Bosch. Spuneți-mi de ce.

– Serviciul de Verificare a Integrității Condamnărilor are obligația de a analiza toate petițiile care i se prezintă. Procesul nostru de verificare reprezintă prima etapă, iar asta se întâmplă în interior, înaintea ca respectivul caz să ajungă la Departamentul de Poliție Los Angeles sau la alt organ de aplicare a legii. Dacă un caz prezintă

un anumit grad de îngrijorare, trecem la următoarea etapă și apelăm la organele competente care pot desfășura o investigație denumită verificare prealabilă.

– Și, bineînțeles, toată lumea jură să păstreze secretul în această etapă.

Când a rostit aceste cuvinte, Bosch s-a uitat spre Soto. Ea și-a mutat privirea în altă parte.

– Evident, a confirmat Kennedy.

– Nu am cunoștință de probele pe care vi le-a prezentat avocatul lui Borders, însă ele sunt niște prostii, a spus Bosch. El a ucis-o pe Danielle Skyler, iar restul este o escrocherie.

Kennedy nu a reacționat, însă, judecând atitudinea lui, Bosch și-a dat seama că acesta era surprins pentru că el încă ținea minte numele victimei.

– Da, îmi amintesc numele ei și după treizeci de ani, a spus Bosch. Încă îmi amintesc de Donna Timmons și de Vicki Novotney, cele două victime pentru care biroul dumneavoastră a afirmat că nu aveam suficiente probe ca să facem dosarul să meargă mai departe. Astea au făcut parte din această verificare preliminară pe care ați desfășurat-o?

– Harry, a spus Soto, străduindu-se să îl calmeze.

– Borders nu a prezentat nicio probă nouă, a spus Kennedy. Ea exista deja în dosar.

Asta l-a lovit pe Bosch drept în plex. A înțeles că, acum, Kennedy se referea la probele fizice din cadrul cazului. Sugestia era că existau probe de la locul crimei sau din ale locuri care îl dezvinovăteau pe Borders de comiterea crimei. Implicația era de incompetență sau, mult mai grav, de rea intenție – faptul că lui Bosch îi scăpaseră anumite probe, ori că le ignorase cu bună știință.

– Despre ce vorbim aici? a întreat el.

– Despre ADN, a spus Kennedy. În optzeci și opt, când s-a judecat cazul, nu putea fi vorba de așa ceva. Cazul a fost judecat înainte ca analiza ADN să fie permisă în cazuri de crimă în California. Nu a

fost introdusă sau acceptată de niciun tribunal din Ventura vreme de încă un an. În comitatul Los Angeles, asta s-a întâmplat chiar cu un an după asta.

– Nu am avut nevoie de ADN, a spus Bosch. Am descoperit bunuri ale victimei în apartamentul lui Borders.

Kennedy a dat din cap către Soto.

– Am mers la arhivele de probe și am scos cutia, a spus ea. Cunoști care este procedura. Am preluat articole de îmbrăcăminte provenite de la victimă și le-am predat celor de la laborator, care le-au supus unui protocol serologic.

– Au făcut asta acum treizeci de ani, a spus Bosch. Însă, pe vremea aceea, au căutat markeri genetici ai grupei sangvine în locul ADN-ului. Și nu au descoperit nimic. Vreți cumva să-mi spuneți că...?

– Au descoperit și spermă, a spus Kennedy. A fost vorba de o cantitate neînsemnată, dar de data asta au descoperit-o. Procedura a fost ceva mai complicată, evident, având în vedere data morții. Și ceea ce au descoperit nu provenea de la Borders.

Bosch a clătinat din cap.

– De acord, înghit asta, a spus el. A cui era sperma?

– A unui violator pe nume Lucas John Olmer, a spus Soto.

Bosch nu auzise niciodată de acel Olmer. Mintea lui a trecut la treabă, căutând escrocheria, aranjamentul, dar fără să se gândească la faptul că se înșelase când îi pusese cătușele la mâini lui Borders.

– Olmer e la San Quentin, așa e? a spus el. Și toată tărașenia este...

– Ba nu, nu e acolo, a spus Tapscott. A murit.

– Harry, acordă-ne puțin credit, a intervenit Soto. Nu e vorba că noi am fi vrut ca lucrurile să arate în felul ăsta. Olmer nu a ajuns niciodată la San Quentin. A murit la Corcoran în 2015 și nu l-a cunoscut pe Borders.

– Începând de duminică, am verificat în șase moduri, a ținut să precizeze Tapscott. Închisorile se află la o mie opt sute kilometri

depărtare una de alta, și cei doi nu se cunoșteau și nici nu comuniqueau unul cu celălalt. Deci nu asta e treaba.

A existat un aer de aroganță în felul în care s-a exprimat Tapscott, sugerând *te-am prins*. Asta l-a făcut pe Bosch să se simtă îndemnat să îi dea un dos de palmă peste gură. Soto știa ce îl stârnea la culme pe fostul ei partener, de aceea a întins o mână, pe care a așezat-o peste cea a lui Bosch.

– Harry, nu a fost greșeala ta, a spus ea. Asta vine de la analizele de laborator. Rapoartele există la dosar. Ai avut dreptate – nu au descoperit nimic anapoda. La vremea aceea, le-a scăpat un amănunt.

Bosch s-a uitat la ea, apoi și-a retras mâna.

– Chiar credeți asta? a întrebat el. Pentru că eu nu cred. Așa e Borders. El se află în spatele tuturor lucrurilor – într-un fel sau altul. Sunt convins de asta.

– Cum asta, Harry? Am căutat aranjamentul în treaba asta.

– Cine a apărut în boxă după proces?

– Nimeni. De fapt, ultimul care a apărut în boxă ai fost tu. Sigiliile originale erau neatinsse, având semnătura ta și data înscrisă chiar în partea de sus. Arată-i filmul.

Soto a făcut un semn din cap spre Tapscott, care și-a scos telefonul și a pornit un filmuleț. Apoi a întors telefonul cu ecranul spre Bosch.

– Aici vorbim de Piper Tech¹, a spus el.

Piper Tech era un complex masiv din centrul orașului, unde era situat și Serviciul de Control al Probelor, împreună cu Serviciul de Identificare a Amprentelor și cu escadrila aeriană – care folosea ca loc de aterizare un spațiu de dimensiunile unui teren de fotbal american. Bosch știa că protocolul de verificare a integrității serviciului de arhivă era la un nivel deosebit de pretențios. Ofițerii trebuiau să își prezinte cărțile de identitate departamentale, precum și amprentele digitale pentru a extrage probe de la un caz sau altul. Cutiile

¹ Companie care asigură soluții privind infrastructura de internet și alte servicii conexe.

puteau fi deschise într-o zonă de examinare, fiind supravegheate permanent de camere video. Însă acel filmuleț era făcut doar de Tapscott, înregistrat pe propriul telefon.

– Aceasta nu a fost prima noastră confruntare cu Serviciul de Investigații Criminale, de aceea avem și noi propriul protocol, a spus Tapscott. Unul dintre noi deschide cutia, iar cealaltă persoană înregistrează totul. N-are nicio importanță că acolo există camere de supraveghere. Și, după cum puteți vedea, nu se rupe niciun sigiliu, și nici nu există vreo intervenție ilegală.

Filmul o înfățișa pe Soto arătând cutia în fața camerei de filmat și răsucind-o pentru a demonstra că toate laturile și muchiile sunt intacte. Muchiile fuseseră acoperite cu benzi adezive vechi, din acelea folosite în anii optzeci. În ultimele două decenii, departamentul folosea bandă adezivă de culoare roșie care crăpa și se exfolia dacă cineva încerca să o îndepărteze. În 1988, pentru sigilarea cutiilor se foloseau autocolante de formă rectangulară pe care scria PROBE ANALIZATE DE DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE LOS ANGELES, la care se adăugau o semnătură și o dată. Soto a manevrat cutia cu un aer plictisit, astfel că Bosch și-a dat seama că ea credea că își pierdeau timpul cu acea demonstrație. Bosch a socotit că ea era de partea lui, cel puțin până în acel punct.

Tapscott a filmat de aproape sigiliile folosite pe partea de sus a cutiei. Bosch și-a putut vedea propria semnătură pe autocolantul din centru, precum și data: 9 septembrie 1988. Știa că data evidenția faptul că acea cutie fusese sigilată după încheierea procesului. Bosch predase probele, sigilase cutia, apoi o depozitase sub control pentru situația în care un recurs făcut de condamnat ar fi schimbat verdictul și cazul trebuia să fie rejudecat. Nu s-a întâmplat asta în cazul lui Borders, astfel încât cutia rămăsese în conservare pe vreun raft, evitând orice distrugere de probe vechi, deoarece el scrisese clar pe ea un număr „187” – numărul articolului pentru crimă, folosit în California –, lucru care, în limbajul celor care se ocupau de păstrarea probelor, însemna „A nu se arunca”.

În imaginile filmate de Tapscott, Bosch și-a recunoscut propriul stil de folosire a sigiliilor pe canturile cutiei, inclusiv pe fundul acesteia. Întotdeauna procedase în același fel, asta până când se trecuse la folosirea benzilor adezive de culoare roșie.

– Dați filmul înapoi, a spus Bosch. Vreau să mai văd o dată semnătura mea.

Tapscott a retras telefonul, a dat filmul înapoi, după care a făcut ca imaginea să rămână nemișcată, prezentând de aproape sigiliul pe care îl semnase Bosch. A apropiat telefonul de Bosch, care s-a aplecat puțin pentru a examina imaginea de pe ecran. Semnătura era pe jumătate estompată, și greu de citit, dar părea autentică.

– În regulă, a spus Bosch.

Tapscott a repornit filmul. Bosch a văzut pe ecran cum Soto a folosit un cuțit pentru tăiat carton, care era legat cu o sârmă de masa de examinare, și a secționat autocolantele pentru a deschide cutia. Începând să extragă obiectele din cutie, inclusiv hainele victimei și un plic în care se aflau fragmente din unghiile acesteia, Soto a numit fiecare articol, astfel ca totul să fie înregistrat în mod corespunzător. Între obiecte, a menționat un pandantiv de forma unui căluț-de-mare, care constituise proba-cheie împotriva lui Borders.

Înainte ca filmul să se termine, cu un aer precipitat, Tapscott a retras telefonul și a oprit filmul. Apoi a băgat telefonul în buzunar.

– Și așa mai departe, a spus el. Harry, nimeni n-a umblat la cutia aceea. Toate lucrurile din ea au rămas neatinsse din ziua în care le-ai sigilat după proces.

Bosch s-a simțit iritat că nu putuse să vadă filmul până la capăt. Ceva anume, legat de acest Tapscott – pentru el un necunoscut –, care i se adresase pe numele mic, îl deranjase și mai mult. Și-a reprimat resentimentele și a rămas tăcut timp îndelungat, gândindu-se pentru prima oară că, vreme de treizeci de ani, convingerea lui că eliminase din societate un ucigaș sadic fusese deșartă.

– Unde au găsit asta? a întrebat el într-un târziu.

– Ce anume? a întrebat Kennedy.

– ADN-ul, a spus Bosch.

– Pe un micro-punct de pe turul pantalonilor de pijama ai victimei, a zis Kennedy.

– Era ușor să fi scăpat un asemenea amănunt în optzeci și șapte, a precizat Soto. Probabil că pe vremea aceea se folosea doar lumina ultravioletă.

Bosch a dat aprobator din cap.

– Și-acum ce se va întâmpla? a întrebat el.

Soto s-a uitat la Kennedy. El trebuia să răspundă la acea întrebare.

– Urmează o audiere în baza unei moțiuni de habeas corpus¹, programată la Departamentul 107, de miercuri într-o săptămână, a spus procurorul. Ne vom alătura avocaților lui Borders și îi vom cere judecătorului Houghton să anuleze sentința și să îl scoată de pe lista celor condamnați la moarte.

– Isuse Hristoase, a exclamat Bosch.

– Pe de altă parte, avocatul lui a înștiințat municipalitatea că va cere despăgubiri, a urmat Kennedy. Am luat legătura cu Biroul Procurorului Municipal, iar cei de acolo speră să se ajungă la o înțelegere. Va fi vorba, probabil, de o sumă care va depăși milionul.

Bosch și-a coborât privirea spre masă. Nu s-a simțit în stare să privească pe nimeni în ochi.

– Și trebuie să te avertizez, a spus Kennedy. Dacă nu se ajunge la o înțelegere, iar Borders face o reclamație la un tribunal federal, s-ar putea să te atace personal.

Bosch a dat din cap în semn că a înțeles. Știa deja asta. O reclamație privind drepturile civile, prezentată de Borders, îl va face pe Bosch răspunzător pentru daunele provocate, asta dacă municipalitatea hotăra să nu îl protejeze. Și cum, în urmă cu doi ani, Bosch intentase o acțiune în instanță pentru a primi pensie integrală, era

¹ Habeas corpus – recurs făcut de o persoană care reclamă reținerea sau detenția fără temei legal.

cu totul improbabil că el va găsi măcar un singur suflet de la Biroul Avocaților Municipali care să manifeste vreun interes pentru a-l pune la adăpost de daunele pe care le solicita Borders. Singurul gând care răzbătea din acea realitate era cel față de fiica lui. Era posibil ca el să nu rămână cu nimic altceva decât cu polița lui de asigurare de viață care îi revenea ei, după dispariția lui.

– Îmi pare rău, a spus Soto. Dacă ar mai fi altă...

Nu și-a încheiat vorbele, astfel că Bosch a ridicat încet ochii spre ea.

– Nouă zile, a spus el.

– Ce vrei să zici? l-a întrebat ea.

– Audierea e peste nouă zile. Până atunci trebuie ca eu să îmi dau seama cum a procedat el.

– Harry, noi am lucrat la asta vreme de cinci săptămâni. Nu există nimic. Asta s-a întâmplat înainte ca Olmer să fi apărut în vizorul cuiva. Tot ce știm este că nu se afla în închisoare la acea dată, și era la Los Angeles – am descoperit evidențe de la locul lui de muncă. Însă ADN-ul rămâne ADN. Pe hainele în care ea dormea noaptea, ADN pentru care a fost ulterior condamnat pentru multiple violuri cu răpire. Toate cazurile fiind intruziuni în case – ceea ce seamănă foarte mult cu cazul Skyler. Însă fără suprimare. Uite ce vreau să zic, să analizăm faptele. Niciun procuror din lume nu s-ar atinge de așa ceva și nici n-ar ignora lucrurile.

Kennedy și-a dres glasul.

– Am venit astăzi aici din respect pentru tine, domnule detectiv, și pentru toate cazurile pe care le-ai soluționat de-a lungul vremii. Nu ne dorim să ne situăm pe poziții adverse privind chestiunea asta. Așa ceva nu ți-ar prii.

– Și nu crezi că fiecare dintre acele cazuri rezolvate de mine va fi afectat de acesta de acum? a întrebat Bosch. Îi deschideți ușa acestui individ, și după aceea o deschideți pentru toți cei pe care i-am trimis la închisoare. Dacă puneți asta pe seama analizelor de laborator, e același lucru. Totul este murdar.